

Til § 7.

Der henvises til Bemærkningerne til det under § 1 stillede Ændringsforslag til Folkeforsikringslovens § 10, Stk. 7—9, idet det tilføjes, at man har fundet det rigtigst for saa vidt angaar urigtige Forudsætninger for og Svig begaaet ved Optagelsen i *Invalideforsikringen* at fastsætte Regler svarende til de for de tilsvarende Forhold ved Optagelse i *Sygeforsikringen* foreslaaede. Det bemærkes herved, at man for saadanne Tilfælde, hvor den udviste Svig ikke har medført, at paagældende med Urette er blevet invalideforsikret, ikke foreslaar en Adgang for Direktøren til at udelukke paagældende fra *Invalideforsikringen* for et kortere Tidsrum, idet en saadan Udelukkelse dels vilde medføre det Gode for paagældende, at han vilde slippe for at betale Invalidepræmie, dels vilde medføre, at Invalideforsikringsretten i det Tidsrum, hvori paagældende herefter kunde udelukkes, ikke vilde have nogen Mulighed for at træffe de forsikringsmæssigt nødvendige Helbredelsesforanstaltninger m. m., hvilket Forhold kunde medføre en forøget Risiko for Forsikringen. Man har derfor indskrænket sig til at foreslaa, at Direktøren i saadanne Tilfælde kun skal kunne udelukke paagældende fra Adgangen til selve *Invaliderenten* for et Tidsrum af indtil 2 Aar.

Til § 8.

Det har fra forskellige Sider været fremhævet, at den nuværende Bestemmelse i Folkeforsikringslovens § 38, Stk. 3, hvorefter Retten til at oppebære Aldersrente og Invaliderente er betinget af, at paagældende søger Optagelse som *nydende* Medlem af en Sygekasse eller Sygeforening og forbliver staaende som saadan, saalænge han opfylder Betingelserne derfor, virker mindre rimelig, for saa vidt angaar Rentenydere, *der er optaget i Alderdomshjem*, naar der her som et Led i Opholdet er sikret de paagældende almindelig Hjælp i Sygdomstilfælde. I saadanne Tilfælde vil Bestemmelsen ofte medføre en dobbelt Sygeudgift for Kommunen, idet denne udover Udgiften til Hjemmets Sygeafdeling ikke sjældent maa afholde eller i hvert Fald bidrage til Betalingen af Medlemmernes Sygekassekontingent.

Man har derfor foreslaaet indsat i Loven en Bestemmelse, hvorefter Reglen ikke skal gælde for Rentenydere, der er anbragt paa de i Forsorsglovens § 34 omhandlede Alderdomshjem, til hvilke der er knyttet Sygestue, for saa vidt der her er sikret dem almindelig Sygehjælp i et saadant

Omfang, at nydende Medlemsskab efter Kommunalbestyrelsens Skøn er overflødigt.

Naar en Rentenyder forlader Alderdomshjemmet og overgaar til at være nydende Medlem, vil han som Følge af Bestemmelsen i § 11, Stk. 8, først efter 6 Ugers Forløb være berettiget til Hjælp fra Sygekassen, og da Bestemmelsen i Folkeforsikringslovens § 79 ikke omfatter en saadan Rentenyder, fordi han kan blive nydende Medlem, vil eventuel Sygehjælp i dette Tidsrum ikke kunne ydes ham uden Retsvirkninger. Heri er der intet urimeligt, for saa vidt paagældende indtil Optagelsen paa Hjemmet har ladet sig nøje med bidragydende Medlemsskab, idet hans Forhold i saa Henseende ikke bliver anderledes end andre bidragydende Medlemmers, naar de overføres; men Forholdet vil være ubilligt for den Rentenyder, der har været nydende Medlem, indtil han ved Anbringelsen i Medfør af den her foreslaaede Ændring er blevet tvunget til Overførelse til bidragydende Medlemsskab, og man foreslaar derfor, at Rentenydere, der ved Anbringelsen paa Alderdomshjem var *nydende* Medlemmer, efter Opholdets Afslutning overgaar til nydende Medlemsskab uden den i § 11, Stk. 8, omhandlede Ventetid.

Rentenydere, der er anbragt paa Alderdomshjem, hvor den foreslaaede Regel finder Anvendelse, vil efter den her foreslaaede Ændring ikke i Tilfælde af Indlæggelse paa Sygehus have Adgang til Hjælp fra Sygekassen, og da man maa anse det for urimeligt, at Sygehusbehandling skulde medføre Retsvirkninger for de paagældende, har man foreslaaet, at Udgifterne til saadan Sygehusbehandling maa afholdes paa samme Maade som Udgifter i Medfør af § 79.

Til § 9.

Der henvises til Bilag 12 til den af Udvalget angaaende Socialreformen afgivne Betænkning, se Forslag til Lov om Ændringer i Lov om offentlig Forsorg Sp. 3495—98.

Det er her nævnt, at det ved Lovens Anvendelse ofte over for Ministeriet er fremhævet som uheldigt, at det særlige Tillæg til Invaliderenten for Invaliditet (§ 40, Stk. 1) bortfalder, naar en Invaliderentyder, der ikke ogsaa har oppebaaret Tillæg for Hjælpeløshed, fylder 65 Aar og dermed overgaar til Aldersrente. Ministeriet havde derfor anmodet Udvalget om at overveje, om Invaliditetstillægget burde bevares i Tilfælde, hvor det virker særlig grelt, at det bortfalder, idet man herved navnlig pegede paa saadanne Tilfælde, hvor